

Tlachapoud

Aneb Čeněk ve světě Pod Filosofii a co tam našel

Je svavečer, lysperní jezeleni se vírně vrtácejí v mokřavě, a osvědčené autorské duo *Tydlitýj a Tydlidum* přinášejí nový scénář pro filosofické divadlo – přinášejí Tlachapouda! Oj, nádhernajs! Oj, bašta!

Tlachapoud je žánrem urban-fantasy (no vážně!). Je to hra střelená, plná pitvoření, bizarních charakterů a nesmyslné verbální exhibice. To ale nevadí, protože takový byl i její posvátný inspirační zdroj – kniha z nejfilozofičtějších, Alenka v říši divů Lewise Carrolla!

Děj?

Vše se točí kolem Čenka Činčily, trochu příliš snaživého doktoranda filosofie, jenž je ze svého všedního akademického života vytržený dívkou, která přišla zrcadlem. Snaha jí pomoci Čenka přivede do bizarního světa, Světa pod Filosofii, v němž se rodí pojmy a do kterého se vracejí, když už je nikdo nepotřebuje. V tomto zvláštním, divném, děsivém světě Čeněk brzy ztratí půdu pod nohama a nakonec mu půjde i o život, když upadne v nemilost jeho krutého vládce Tlachapouda! Jediné, co jej ještě může zachránit, je malá hrstka přátel a něco, o čem zatím neví ani on sám...

Kdo v tom bude hrát?

Mgr. et. Mgr. et Bc. Čeněk Činčila, DiS. je hlavní hrdina celého kusu. V podstatě je to dobrý člověk, snaživý, kamarádský, snad trochu ješitný, ale co taky od filosofa čekat. Má poněkud delší vedení, což jej pravidelně přivádí do problémů. Ty se pak s upřímným úsilím pokouší řešit, což jej přivede do problémů ještě větších. Takto by asi nakonec s těmi nejlepšími úmysly všechno zničil, kdyby neměl víc štěstí, než rozumu. Charakteristická věta: „Na plán bude dost času, až vyhraje!“

Dívka / Princezna. Hlavní ženská role, základ solidní love-story, připadá Dívce, Princezně ze Světa za světy - ze světa, který se jí rozpadá pod rukama. Samozvaný tyranský král, který svrhl jejího otce, se z ní se pokouší udělat svou královnu a ona už má dost čekání na hrdinu. Rozhodla se vzít věci do vlastních rukou a neváhá přitom použít všechno, co má k dispozici - například Čenka. Co si to neříct, je trochu vypočítavá, hodně zoufalá, ale nepochybně kope za správný tým. Charakteristická věta: „To je debil, to je debil...“

Profesor / Tlachapoud je hlavní záporná role ve hře, která je po něm ostatně pojmenovaná. Tlachapoud je stín na duši každého filosofa, maniak donekonečna recyklující své vlastní ego, který si nevidí ani na špičku zobáku. Usmyslel si, že zničí vše mezi pojmem a jeho denotátem, a ve své bezúčelné nenávisti nesnese ani zvuk vlastního jména. Tato role je náročná především pohybově – Tlachapoud má v sobě něco neodbytně ptačího. Velmi nápadná je podobnost mezi ním a hrůznými morovými felčary, na které chtěla historie raději zapomenout. Charakteristická věta: „Utrhněte mu ruku!“

Béda / Šapeličnick má zkrátka o nějaká ta kolečka navíc. Možná i o čtverečky a trojúhelníčky. Dobře, tak je to úplný blázen, no. Dělá to však ve velkém stylu a s grácií. Možná právě proto si ve Světě za světy získal úctu svých neméně potrhých sousedů. Kromě toho, že z šilenství učinil profesi, je též trochu (hodně!) zbabělý. Jinak to ale není špatný člověk, pouze ve svém unikátním pohledu na svět nemá velké pochopení pro Čenka a jeho starosti. Charakteristická věta: „Půl šesté! Čas na čaj!“

Vítek / Šteigen je ryzí flegmatik. S poněkud cynickou lhostejností pokračuje ve své funkci královského rádce i poté, co se moci chopil Tlachapoud. Není to pro něj vždy snadná služba – přeci jen má pramalou trpělivost s blbostí – ale to jej komplikovat si život věru nedonutí. To raději bude sarkasticky glosovat za zády „Jeho Majestátu“ a tvářit se, že se ho vlastně nic netýká. Však ví svoje. Charakteristická věta: „To už je zase ten opičák. Co tu ještě chceš?“

Pěťa / Osel. Každý padouch má svého nohsleda, Tlachapoud má Osla. Osel je agresivní, brutální, ale oddaný a neúplatný. O rozkazech svého pána nepochybuje a slouží mu efektivně a z upřímného přesvědčení. Moc toho nenamluví a když už otevře ústa, spokojí se většinou s urážkami a výhrůžkami. Charakteristická věta: „Zhyň!“

Uklízeč / Král ve hře buď uklízí nebo kraluje. Tato role je rezervovaná pro spectabilis, honorabilis, či zkrátka pro filosofickou honoraci.

Přemnozí Efektivní jsou potrhli, nepravděpodobní, bizarní obyvatelé Světa pod Filosofii. Vypadají, jako kdyby byly vytaženy z nočních můr Tima Burtona. Ve hře mají různé funkce – jsou to trhovci, kramáři, vojáci, modloslužebníci, šlechtici, buřiči, především jsou to ale lidé, kteří představují scénu mezi jednotlivými dějstvími. Ideální role pro každého, kdo „nechce hrát nic velkého“.

1. dějství - doktorandská pracovna

A tu se stane, že hra začíná. Scéna je ponořena do tmy, začínají znít slova básně.

Je svačvečer. Lysperní jezeleni
Se vírně vrtáčejí v mokřavě.
Vetchaří hadroušci jsou roztruchleni
A selvy syští tesknoskuhravě.

S posledním slovem začíná perkusní část. Těsně před rozežhnutím reflektorů se ozývají první tóny/úder. Doktorandi v jednom rytmu buší do klaviatur psacích strojů, bouchají do monitoru pravěkého počítače, šustí zažloutlými listy. V jednom okamžiku se vynoří uklízeč a smetákem do stejného rytmu šruje podlahu, je slyšet jen jeho smeták, doktorandi mezitím hloubavě studují materiály. Exponovaný uklízeč projde. Doktorandi se ještě na další dva takty ponoří do pracovního rytmu a zakončují dupnutím do země.

Vítek (*heuréka*): „Mám to.“ *všichni zpozorní, obrátí se s nadějí k Vítkovi.* „Béda se odpíchne s tím, že musí domů, že má zítra přednášku. Já s Pet'ou půjdeme jakože do knihovny, dělat ‚základní průzkum‘. Čeněk pak řekne, že sám to dodělat nemůže a do devíti jsme všichni v hospodě. Ráno každý napíše pět stránek, zítra to dáme dohromady... Co? He?“

Čeněk: „Tahle taktika je nebezpečně podobná té, kterou jsme praktikovali včera.“

Pet'a: „A především.“

Béda: „Mě to nebaví!“

Čeněk: „Gentleman, uděláme to teď, uděláme to tady. Jestli to nestihneme včas, tak nás mesjé le profesér vykostí. Vždyť už to skoro máme.“

Vítek (*kontroluje stav monitoru*): „Já nemám nic.“

Béda: „Já mám zatím dvě básničky o krokodýlech a námět na divadelní hru.“

Pet'a: „Já bych něco měl, ale když ty zase řekneš, že je to blbost.“

Čeněk: „Je to blbost. Pojďme na to, trochu toho filosofického kung-fu.“

Čeněk vstane, bojovně se prochází po místnosti, brainstorming.

Čeněk: „Máme slovo, ja?“

Béda: „Ja.“

Čeněk: „Slovo k něčemu odkazuje, ja?“

Vítek: „Ja.“

Čeněk: „A musí každé slovo k něčemu odkazovat, aha?“

Pet'a: „Musí. Jinak to není slovo.“

Čeněk (*vítězoslavně*): „A co pegas?“

Vítek (*posměšně*): „Zase pegas. Zlatá hora už je pasé.“ *diskuze ho nezajímá, vrací se k monitoru.*

Pet'a: „Máme křídla? Máme. Máme koňa? Máme. Voilá, máme pegasa. Nevím, co furt řešíš.“

Čeněk (*nepříliš trpělivě*): „Řeším to, že jen úplný dutohlavouneček by mohl tvrdit, že máme jen slovo a jeho denotát. Vždyť mezi tím něco musí být!“

Béda: „A to...?“

Čeněk: „Smysl toho slova, přece! Jitřenka – Večernice – jeden smysl – jedna hvězda. Bingo.“

Pet'a (*vstává, ostře proti Čeněkově*): „Já neříkám, že tam nic není! Já říkám, že ten tvůj smysl nedává smysl! Kde jako je, ten smysl? Vždyť je to nesmysl!“

Čeněk (*jak-někdo-tak-jednoduchou-věc-nemůže-pochopit*): „Ve třetí říši idejí, přece!“

Pet'a: „Ve Třetí říši! Já to věděl – je to nacista! S nacistama nehraju.“

Čeněk: „A jak to podle tebe je, chytráku?“

Pet'a: „No, máme možný svět, oddělený od toho našeho, a podle něho...“

Čeněk (*bolestně*): „Hlavně zase nezačíněj s možnými světy, takový debilismus!“

Pet'a (*staví se proti němu do bojové pozice*): „Moje možné světy nejsou o nic větší debilismus než tvoje Třetí říše, Eichmanne!“

Čeněk (*těž se připravuje k boji*): „Jakej Eichmanne, ty tupohnáte?“

Pet'a (*poslední kapka*): „Sám jsi!“

Čeněk: „Jak se takový tupohlavineček jako ty mohl stát doktorandem, to nechápu!“

Pet'a (*strčí do něj*): „Stejně jako ty, náfučko – neutekl jsem, když jsem měl možnost.“

Čeněk: „Jó?“

Pet'a: „Jó!“

Propuká boj! Zápasníci chvíli nevědí, co s rukama, maně kroutí pěstmi kolem sebe, nakonec plynule přejdou do toho, že si jednou rukou kryjí oči, zatímco druhou do druhého plácají. Vchází Profesor!

Zápasníci okamžitě zpozorní, tedy stoupnou si vedle sebe do pozoru. Peťa zkouší salutovat, ale rychle si to rozmyslí, nemá najednou kam strčit ruku, nakonec ji strčí za záda. Béda zatím stihl zalézt pod stůl, Vítek se alespoň narovná na židli. Měl-li doposud nohy na stole, dá je dolů.

Profesor rázně napochoduje do pracovny, ale je zaražen probíhající událostí.

Profesor: „Co to tu u děláte?“

Vítek: „Filosofii.“

Profesor (*chce něco dodat, ale nakonec jen mávne rukou*): „... a vždyť je to jedno. Kde je můj článek?! Chtějí po mně anotaci!“

Zatím se od stolu po čtyřech připlazil Béda, takže tvoří nastoupenou jednotku Peťa – Čeněk – na zemi Béda – na židli Vítek. Profesor přechází před nimi.

Pet'a: „Pane, už bychom ho měli, pane... kdyby Činčila nedělal problémy! Pořád tam cpe termíny bez denotátů!“

Čeněk: „Žalobníčku!“

Profesor (*dopáleně*): „Magistře et Magistře Čenku Činčilo, diplomovaný specialisto!“

Čeněk (*odváží se*): „... a - a bakaláři. Bakalář tam ještě jeden je...“

Profesor (*keřkne*): „Činčilo!“

Čeněk (*vystoupí o krok před jednotku*): „Zde!“

Profesor: „Jediné, co od vás břídilů chci, je umrněný článek o denotaci a referenci v přirozeném jazyce. A vy my budete dělat problémy s nějakými kyklopy, jednorožci a plešatými králi Francie?!“

Čeněk: „Ale ale, to je přece v přirozeném jazyce taky...“

Profesor (*strčí Činčilu zpátky do řady*): „Tak to z něho dostaňte! Ať je to koherentní!“

Pet'a: „Pane...“

Činčila: „... ano...“

Béda: „... pane!“

Vítek: „Zííív.“

Profesor: „A ať je to vtipné! Ať lidé vědí, že je se mnou sranda!“

Pet'a: „Pane...“

Činčila: „... ano...“

Béda: „... pane!“

Vítek: „Zííív.“

Profesor: „A jestli ten článek nebudu mít v pondělí na stole, strávíte svůj postgraduál na stáži v Bukurešti, to vám říkám!“

S bromy a blesky Profesor odchází, třískaje za sebou dveřmi. Doktorandi se vrací na svá místa, jen Čeněk zůstává zaraženě stát.

Pet'a: „Tak začneme definicí denotace. Russell, esej O označení, strana, tuším... ééé...“

Vítek (*čte z monitoru*): „Wikipedie: základní význam slova, jak odpovídá definici.“

Béda: „Berem! Píšu...“

Všichni si posunou své psací stroje k monitoru počítače a opisují z Wikipedie. Čeněk zvažuje další problém:

Čeněk: „Ale ono to není jen o neexistujících pojmech! Co jména? K čemu odkazuju, když řeknu ‚Sokrates‘? K učiteli Platóna? K množině všech historických Sokratů? Co je jméno?“

Pet'a (*skládá hlavu do dlaní*): „Zase má něco. Ten je nesmrtelnej.“

Béda: „Mě to už nebaví!“

Čeněk: „Ale fakt, kluci, co je ‚Sokrates‘?“

Vítek: „Sokrates je šmírák, pojďme na pivo...“

Čeněk: „Já chci prostě vědět, k čemu referuje vlastní jméno!“

Vítek: „No k čemu zrovna chceš, ne? Hlavně, když si rozumíme...“

Pet'a: „Ale houby!“

Čeněk: „Blbost!“

Béda: „Mě to nebaví!“

Vítek (*uraženě*): „Tak já na to pivo půjdu sám, ostatně mi je to jedno...“

Pet'a (*k Čeněkoví*): „Čeněk je prostě praštěnej realista a uzavřeme to.“

Čeněk: „A ty seš pot'apanej nominalista.“

Vítek (*zvedá se, bere si bundu*): „Tak jsme se shodli, jsme všichni šťastní, zítra to dáme na papír, venite apotemus.“

Béda (*těš se zvedá*): „Na tohle nás dost neplatí.“

Pet'a: „Neplatí nás dost ani na to, abychom jim tady větrali, jdeme.“

Čeňek (*nevěřičně sleduje prochájecí kolegy*): „A co ta anotace?“

Vítek: „Ty máš furt s něčím problémy, ty ji napiš.“

Pet'a: „Jasně. Necháme tady toho třeskoškvíru a jdeme!“

Čeňek: „To nemyslíte vážně! Vždyť na tom budou i naše jména!“

Jebo kolegové na odchodu propukají v burónský smích. Jsou pryč.

Čeňek (*ublížene*): „Mohla by na tom být i naše jména... tentokrát, třeba. Ach jo.“

Čeňek usedá k počítači.

Čeňek (*odhodlaně*): „Tak jo, anotace. O čem to má být přece vím, ne? Jasně, že vím! Maličkost!“ *na dobrou půlminutu mu tubnou prsty nad klávesnici.* „Tak jo. Tak začneme názvem. ‚Problém reference a denotace v rámci přirozeného jazyka!‘“ *Opět se zastaví.* „No, to zrovna jazyku nelahodí. Profesor to chce mít vtipné, tak co třeba ‚Nereferující referent! Ha-HÁ! ... to je hrozná blbost... Tak jinak.“

Čeňek párkrát zamává rukama nad klávesnicí, párkrát se tváří, že dostal nápad, hned si to ale zase rozmyslí. Nakonec skládá zoufale hlavu na klávesnici. Zrcadlem, či snad králíčí norou, vpadá do děje Dívka, na které prima facie není něco v pořádku. Zprudka oddechuje, vystrašeně se rozblíží kolem sebe. Když zaregistruje Čeňka, rychle si sundá králíčí uši, které má na blavě a „nenápadně“ je pustí na zem. Čeňek si ji řádně všimne až napodrubé.

Čeňek (*stále sedí u stolu*): „No né, zdravíčko!“

Dívka (*říká spíše pro sebe*): „Já... jsem tady! Dokázala jsem to!“ *a začne věnovat pozornost Čeňkovi* „Tohle je První říše, že? Svět nad filosofií? No tak mluv přece!“

Čeňek (*roztáhne ruce a ironicky vysvětluje*): „Tohle je panoptikum odstavených absolventů, známé též jako doktorandská pracovna. Kdo jsi?“

Dívka (*vrací zpátky otázku, naprosto stejnou dikcí*): „Kdo jsi ty?“

Čeňek (*poněkud opatrně, ale s jasnou hrdostí odpovídá*): „Já jsem doktorand filosofie.“

Dívka (*váhá*): „... já taky.“

Čeňek (*pomalou ztrácí zájem a polovinu pozornosti věnuje zpět své práci*): „Vážně? Ty taky děláš pod starým profesorem?“

Dívka (*nervózně se obližít*): „Třeba. Proč ne.“

Čeňěk (*nadšení mu mrzne na rtech*): „No... To je mi tě líto.” *vrací se k článku* “Když už jsi tady, můžeš mi aspoň pomoci s tím článkem. Ostatní jsou iškarioti a utekli na pivo...”

Dívka (*využívá, že už není středem Čeňkova zájmu, a hledá, pro co přišla*): „Někde to tady musí být...”

Čeňěk (*spíší pro sebe*): „Oni si prostě mluví o slovech a o tom, že každé má svůj předmět, ale pak jim vmeteš do tváře vlastní jména a mlčí. Co je to vlastní jméno?”

Dívka (*bez valného zájmu, hledá*): „,Toto‘ “.

Čeňěk (*rozhlíží se*): „Co?”

Dívka (*trpělivě, nepřestává hledat*): „,Toto‘. Jako to slovo. ,Toto‘ a ,tamto‘ a ,tohleto‘...”

Čeňěk (*je zcela z kontextu, s hrůzou v očích si Dívku prohlíží*): „O čem to mluvíš?”

Dívka všimne Čeňkova Šaršounu.

Dívka (*ukazuje na Šaršoun, naléhavě*): „To je ono!”

Čeňěk (*zděšeně, chytá se za Šaršoun*): „Vlastní jméno?!”

Náhle se ozve šramot.

Dívka (*vystrašeně napne uši*): „Slyšel jsi to?”

Čeňěk jen nechápavě zírá.

Dívka: “Musíme odtud pryč! Honem! Už je tady!”

Čeňěk: “Kdo? Hele, já tu anotaci musím dopsat, dřív na pivo nemůžu. Vrat’me se zpátky k nekonotujícím ter..”

Dívka popadne Čeňka a vášnivě jej políbí.

Čeňěk: “...mínům” (*dokončí omámeně a zírá na Dívku*).

Dívka: “Tak pojď už! Schovej mě u sebe!”

Čeňěk (*obromeně s nově nabitým sebevědomím*): “...?! Tak jo!”

Čeňěk spěchá obléci si bundu a sbalit své věci, když tu náhle zrcadlem, či tedy králičí norou, vpadá Osel. Dívka na Čeňkově rameni ztuhne hrůzou, Čeňěk ztuhne údivem, Osel prostě ztuhne, protože neví coby. Nervózní štronzo.

Osel se rozkouká jako první. Obhlédne místo a všimne si velkého nápisu “Katedra filozofie - Filozofie osvobozuje”.

Osel: „Já...“ *náhle jej to napadne* „... jsem z ústavu estetiky!”

Napjatá atmosféra polevuje, Čeňěk s pochopením pokyvuje hlavou. Dívka se mu schovává za záda.

Osel (*konverzačně*): „Jestli teda nemáte nic proti tomu, půjčil bych si na chvíli tady vaši kolegyni...“
Neuvale popadne Dívku za rameno, Čeněk ustupuje.

Dívka (*velmi neúčinně se snaží vyprostit*): „Ne! Já nechci!“

Čeněk (*poněkud perplex*): „Ale...“

Osel (*pořád konverzačně, jak táhne dívku ke zrcadlu*): „Toho si nevsímejte. Mezi námi, je trochu brrrm, brrrm, studuje estetiku. A sdružené uměnovědy. A dějiny umění. Chápete.“

Dívka (*zoufale*): „Tak udělej něco!“

Osel: „Skvělý nápad, udělejte zatím čaj, já ji hned vrátím. Jenom si s ní na chvíli pohovořím tady v tom zrcadle.“

Osel s Dívkou mizí v zrcadle, či v králičí noře, prostě tam.

Dívka (*slabou ozvěnou*): „Pomoz mi...“

Ticho. Čeněk netuší, co se právě stalo.

Čeněk (*tiše, otřeseně*): „... co to, sakra...?“

Chvilí se rozhlíží, jako by hledal vysvětlení. Nachází na zemi králičí uši, chvíli si je prohlíží a pak pomalu přechází ke zrcadlu, opatrně a fascinovaně se ho dotýká. Tím rozpoutá peklo, světla se zblázní, třeba zazní i nějaká hudba, každopádně odevšad vyběhají přemnozí efektové, Čeněk propadá do světa Pod Filosofii. Scéna se mění otočením paravanů, zpoza pódia vyběhají postavy v šílených kostýmech a začínají budovat Tržiště.

2. dějství - Tržiště

Čeněk se ocitl ve světě pod filosofií. Je na Tržišti – na bizarním, hektickém místě, plném prazvláštních věcí, o nichž nelze dost dobře vypovědět, co jsou vlastně zač. Po tržišti korzují přemnozí efektové; podivně odění, mohutně líčení, masky nosící, brebentící obyvatelé světa pod filosofií. Problížíjí si zbožjí, hovoří spolu, hádají se s trhovci. Přibližně ve dvou třetinách Tržiště visí na “oltáři” posvátná kniha Bibluch, u které se podivným krouživým způsobem modlí dva místní domorodci.

Čeněk čumí jak činčila a mezitím kolem něj proběhnou poslední dvě postavy, které jej div nesrazí k zemi.

Trhovec 1: „Existenciály na prodej! Čerstvé existenciály!“

Trhovec 2: „Lanýžové paštičky! Stoprocentně smrtelné!“

Kramář: „Druhé názory! Druhé názory na všechno!“

Trhovec 3: „Já nic neprodávám! Nemám lautr vůbec nic na prodej! Přesvědčte se, madam!“

Procházející dáma (uznale): „Věřu, vůbec nic neprodáváte.“ *ke svému doprovodu* „Ten dobrý muž je proslulý ve svém oboru...“

Doprovod Procházející dámy způsobně pokývne hlavou. Oba dva si všimnou Čeněka, pobrdlivě si odfrknou a projdou kolem něj s hlavou ostentativně odvrácenou. Na odchodu ze scény se mýjejí s Buřčem.

Buřič: „Spaste své životy! Nevěřte Krét’anům! Všichni Krét’ané jsou žháři! Jsou to žháři!“ *Odbáží bouřit jinam.*

Kupující (k Trhovci): „Dobrý muži, jsou ty existenciály opravdu tak čerstvé?“

Trhovec: „Jak by ne, vždyť jsou zítřejší!“

Kupující: „No, nevím, tahle je nějaká zelená...“

Panský uražen odbáží pryč, trhovec za ním dělá obscénní gesta. Čeněk nevěřícně hledí na scénu.

Hadí muž (přikrade se k Čeněkovi): „Psssst! Ráčil by pán ssssofissmata?“ *rozhrnuje svůj kabát, ukazuje své ilegální zbožjí.*

Čeněk: „Ani ne, díky.“

Hadí muž (zlostně ustupuje zpět do stínů): „Ssssss!“

Trhovec 2: „Occamova břitva! Humova vidlička! Kompletní filosofický příbor!“

Trhovec 1: „Vrženost! Časovost! Úzkost! Zvláště žádaná v dnešních dnech!“

Trhovec 3: „Nic, prostě!“

Kupující ve škrabošce (*Trhovci 2*): „Mohl bych prosit o vaši identitu?“

Trhovec 2: „Ale jistě, tu ji máte!“

Kupující ve škrabošce dá Jinému Trhovci svou škrabošku, on mu naopak dá svůj čepec, vymění si místa. Kupující ve škrabošce je teď Trhovec 2 a naopak.

Trhovec 2: „Cogito v karamelu! Na špejli!“

Kupující ve škrabošce (*úkosem k Čeněkovi*): „U něho nekupujte, ten chlap je bídák...“

Na scénu okázale vpochoduje Tlachapoudův zmocněnec. Všichni se na něj bázně otočí a mírně přikerčí.

Zmocněnec: „Slyšte, slyšte! Z výnosu Jeho Nejvyšší Emanence Tlachapouda I., krále tohoto světa a vůbec pána našeho, se zakazuje používání slov ‚kendel‘, ‚bulatúra‘, ‚roztochoč‘ a ‚jéminkote‘. Pod trestem utnutí ruky!“

Zmocněnec okázale odchází a přitom vrazí do přícházejícího Šapeličnicka, který jeho žádům brozí pěstí, zatímco táhne napěchovaný koš. Trh se noří zpět do běžného chaosu.

Šapeličnick (*pod vousy*): “Mor aby tě a Tlachapouda taky!”

Trhovec 1: “Á, mistr Šapeličnick s novým zbožím! Pojd'te k nám, vážený příteli!”

Trhovec 1 pomáhá Šapeličnickovi s rozbalením stánku. Ostatní se přiblíží, samá poklona a samý úsměv. Šapeličnick rozbalí svůj stánek a začíná provolávat:

Šapeličnick: “Ótázky! Ótázky, které si dosud nikdo nepoložil! Buďte originální ve čtverci svých přátel a oslňte je ótázkou, kterou dosud nikdo nepoložil!”

Trhovec 3: “Vzal bych si. Copak máte na skladě?”

Trhovec 2: “Máte něco o smyslu žurtucha?”

Šapeličnick: “Je mi líto, příteli, žurtucha už jsem vyprodal...”

Modlič 1: “Sháním něco pro syna k mluveninám...”

Šapeličnick: “Možná bych něco měl! Ptal se váš syn někdy, co bude po smrti?”

Modlič 1 (*nepřesvědčeně*): “To není moc originální...”

Šapeličnick: “No to samozřejmě záleží, o jakou smrt se jedná!”

Zatímco je pozornost celého osazenstva tržnice věnována Šapeličnickovi a probíhá rozhovor, Čeněk zůstává sám. Snaží se přes dav zájemců nablédnout k Šapeličnickovu stánku, ale nedaří se mu to. Po chvíli poskakování se přemístí k Bibluchovi, který je nyní nehlídán, a začne jej zkoumavě prohlížet. Knihu otevře, zalistuje, přečte si jakousi pasáž a pobaveně se zachechtá - v tom z davu vyletí ruka ukazující jeho směrem.

Modlič 1: “On otevřel Biblucha!”

Mučivě dlouhou chvíli se na jevišti nepohne ani vlas.

Modlič 2: “Na něěěj!”

Dav se vrhne na Čeňka, chvíli to vypadá, že ho rovnou na zemi umlátí, ale v tom se rozestoupí, Činčila před nimi klečí svázaný na zemi, s roubíkem v ústech a panicky vytřeštěnýma očima. Z davu se oddělí Trhovec 1, který převezme roli inkvizitora.

Inkvihovec (*prst či bůl zabodnutou přímo na Čeňka*): “Hohó, znesvětil jsi posvátnou knihu Bibluch, poskvrnil jsi naši víru a nemáš zavázané tkaničky!” *obrací se ke davu* “Jaký je trest za taková provinění?”

Dav (*rytmicky fanaticky skanduje*): “Ei-de-tic-ká re-duk-ce! Ei-de-tic-ká re-duk-ce!”

Inkvihovec jasným gestem přeruší skandování a pokračuje hřmotným hlasem.

Inkvihovec: “Anó, takový je zákon! Nějaká poslední slova před redukcí?” *obrací se na Činčilu*

Čeňek (*s roubíkem v ústech a kroutíce hlavou*): “Huhahuhehmmhu.”

Inkvihovec: “Hmmm, zajímavý argument. Vyndejte mu békoura.”

Jeden z davu vytáhne Čeňkovi roubík.

Inkvihovec: “Pokračuj.”

Čeňek: “Nenene, já nic nechtěl znesvětit. Já jsem se chtěl jen podívat, o čem to je. Jen si kousek přečíst...”

Inkvihovec (*rozezleně huláká*): “To je jedno, o čem to je! Bibluch se nechte, Bibluch se uctívá!”

Čeňek (*na moment propadne v kritickou úvahu*): “Ale jak to můžete uctívat, když ani nevíte, co se tam píše?”

Vzápětí toho bořce zalituje.

Inkvihovec (*na pokraji šílenství*): “Slyšeli jste? Je malomyslný. Je to magor! Redukujte ho!”

Dav: “Hurá! Re-duk-ce! Re-duk-ce!”

Do lynčování náhled vpadne Šapeličnick, který celou dobu stojí opodál a vypadá, že je mu celá záležitost ke uzoufání ukradená.

Šapeličnick: “Stop! Nechte toho! Stop!”

Dav se zarazí, ale stále drží Čeňka ve velmi nepřirozené poloze, nejlépe hlavou dolů.

Šapeličnick: “U všech fousatých filosofů, pusťte ho na zem.”

Dav udělá přesně jak bylo řečeno. Bum.

Inkvihovec: “Ale on je zločinec. Znesvětil Biblucha, sám jste to viděl, mistře” *z jeho blasu je patrná úcta*

Čeněk se namáhavě sbírá ze země.

Šapeličnick: “Ano, ale jak jste sám řekl, tak je také malomyslný. Jistě netušil, co činí.” *obrací se k Čeněkovi*
“Vid', idiote?”

Čeněk má jen omezené ponětí o tom, co se kolem děje, tak raději kýve hlavou.

Šapeličnick: “Vidíte? Je tak hloupý, že souhlasí. Vezmu si ho osobně na starost. Beztak potřebuji v krámu nového otroka.”

Čeněk celou dobu přikyvuje, u pasáže s otrokem poněkud méně urputně.

Inkvihovec: “Ale, mistře, to přece...”

Šapeličnick: “...bude naprosto v pořádku. Dostanete za to ode mne jednu středně originální otázku, jako malou pozornost.”

Inkvihovec se mění zpět na Trhovce, lehce se Šapeličnickovi klaní a ustupuje.

Modlič 1: “Ale Bibluch...”

Šapeličnick: “Dost už o tom, můj argument bude rozumný!”

Modlič 2: “Jaký argument?”

Šapeličnick: “Tady jeden mám, kdepak jen...” *hledá po kapsách. Vytahuje kus papíru.* “Aha! Tady máte, to je on.” *Modlič 2 argument přijímá, uznale kýve hlavou.* “Tak pojď sem, ty duchem slabý. A vy ostatní, přijďte zase zítra, budou nové otázky. Přeji všechny trý den.”

Redukcí neukojený dav neochotně poslechne a vrací se zpět ke svým činnostem. Někteří odcházejí pryč, aby vytvořili prostor pro konverzaci mezi Šapeličnickem a Činčilou.

Čeněk *(vstává ze země):* „Za toho ‘Biblucha’ se omlouvám..”

Šapeličnick *(nechápaně):* “Biblucha? Co je to Bibluch?”

Čeněk *(zmateně se podívá do bledíště a přijímá jeho svéráznost):* “Dlužím vám své díky, pane. Zachránil jste mi život.“

Šapeličnick: „Život? Ano. Ano, to jsem udělal. Byli by z tebe nadělali invariant. Ale dlužíš mi toho mnohem víc, než své díky, malomyslný chlapče.“

Čeněk: „A co to konkrétně bude?“

Šapeličnick: „Zachránil jsem ti život a ten život je teď můj. Můžeš jít, jestli chceš, ale tvůj život zůstává každopádně tady.“

Čeněk: „Vy jste šílený!“

Šapeličnick: „Ne, to tedy nejsem. On je šílený.“ *ukáže na zbyššího Trhovce, který si zcela nevinně rovná zboží. Po Šapeličnickových slovech vzhledne, trochu zmaten, načech se vrací k tomu být nejzbytečnější postavou na jevišti.* „Vidíš? Holý šílenec.“

Čeněk: „Šílený nebo ne, já tady s vámi nemůžu zůstat! Já musím...“ *zarazí se.*

Šapeličnick: „Co musíš, hlupáku?“

Čeněk (*dopálí se*): „Musím pryč z tohoto blázince! A přestaňte mě pořád urážet, já nejsem hlupák! Já jsem filosof!“

Šapeličnick (*pobaveně*): „Filosof? Dneska je každý filosof. A kam bys chtěl jít, filosofe?“

Čeněk: „Domů! Tam to dává smysl, většinou...“

Šapeličnick: „Ano? A kudy to je, domů?“

Čeněk se rozhlíží na všechny směry. Popravdě neví.

Šapeličnick: „Filosof, opravdu. Jak bys chtěl jít domů, když nevíš, kde jsi, hlupáku? Totiž pitomče. Totiž... jak se tedy jmenuješ, chlapče?“

Čeněk: „Já jsem magistretmagistretbakalář Čeněk Činčila, diplomovaný specialista.“

Šapeličnick: „To máš věru dlouhé jméno. Budu ti říkat Magistr-ete.“

Čeněk (*s rostoucím zoufalstvím*): „Já se ale musím dostat domů! Musím napsat článek a... a musím jít na pivo! Pane, řekněte mi, kde jsem a jak se dostanu domů!“

Šapeličnick (*ostrě*): „Kde jsi? Kde jsi! Jsi ve světě za světem! Ve světě, kde se rodí pojmy a kam odcházejí umřít, když už je nikdo nepotřebuje! Jsi na druhé straně filosofie a ‚domů‘ už se nevrátíš.“ *Šapeličnick konstatuje Čeněkovo zoufalství a snaží se jej uchlácholit. Během toho plynule přechází k opečování svého stánku a hovoří si vlastně pro sebe.* „Ale no tak, to není tak zlé. Ber to z té lepší stránky! Jsi mým otrokem! To je dobré být mým otrokem. Budeme pít čaj, vyprávět příběhy o sirupových studních... A prodávat otázky, samozřejmě. Mám krásné nové otázky! Třeba ‚proč je havran jako psací stůl‘! Ta je pěkná, ne? A vsadím se, že sis ji nikdy nepoložil!“

Čeněk (*utrhne se, vybuchne vztekem*): „Je to úplná pitomost! Všichni jste tady blázni! Jen tu sedíte a – a maříte čas otázkami, na které není odpověď!“

Šapeličnick (*cynicky*): „Neřikal jsi, že jsi filosof, Magistr-ete?“

Čeněk (*znejistěl*): „No...“

Šapeličnick: „Žádné no! Žádné ale, žádné inu, žádné jenomže, žádné ,já tam nebyl, mladá paní! Na, zametej!“ *vnutí mu něco. Třeba i ten smeták, ale raději rybářský prut.*

Čeněk (*pod vousy*): „... úplně na hlavu padlý tady.“

Nicméně si bere smeták (prut) a zametá. Šapeličnick něco s něčím dělá, rutina. Náhle ukáže na Trhovce, který celou dobu konverzace jen seděl za svým stánkem a nudil se.

Šapeličnick (*ječí*): „Ty jsi naprostý šílenec!“

Trhovec se zatváří dotčeně, nic neříká. Rutina pokračuje. Čeněk si mrmle pod vousy, Šapeličnick opět něco dělá s něčím. Scéna ožije, když vstupuje Vítek Šteigen, v doprovodu dvou Tlachapoudových zmocněnců, Princezny v černém závoji, možná i dalších dívek. Výprava se zastaví u Trhovcova stánku, Šteigen si bez velkého zájmu prohlíží zboží, které Trhovec předvádí. Šapeličnickovi zatrne, polkne zajecknutí. Čeněk si toho všimne, všimne si i výpravy.

Čeněk: „Co je to za lidi?“

Šapeličnick (*naléhavě*): „To je Vítek Šteigen! Býval rádcem starého krále, dnes je první mezi rádci samotného Tlachapouda! Velké zvíře, tady kolem!“

Čeněk (*wtf?*): „Jakého Tlachapouda? Co je Tlachapoud?“

Šapeličnick: „Náš osvícený tyran a laskavý despota! Poslal výpravu na trh, třeba jim něco vnutíme!“
žoviálně na Šteigena, který zatím dokončil své pohledávky u Trhovce. „Vážený pane! Přistupte k mému krámu, buďte tak laskav!“

Vítek Šteigen se líně i se svým doprovodem přesune k Šapeličnickovi. Mluví s ním nezaujatě, přezíravě, pohrdavě. Nic proti němu nemá, ale tím, že se s ním baví, mu prokazuje nevratnou laskavost.

Šteigen (*smete si smůtko z ramene*): „Šapeličnicku. Obchody kvetou?“

Šapeličnick (*servilně*): „Kvetou, sire, lordel! Kvetou, pane! Najmul jsem si čeledína!“

Čeněk (*pro sebe*): „Spíš přivlastnil.“

Šteigen (*nezaujat*): „To je pěkné. Co jeho Výřečenstvu, svému pánovi Tlachapoudovi nabídneš?“

Šapeličnick: „Problémy, pane! Problémy, které ještě nikdy nikdo neřešil! Otázky, které si ještě nikdo nikdy nepoložil! Jakou barvu má moudrost, pane? Kolik filosofů se vejde na špičku jehly? Proč je havran jako psací stůl?“

Šteigen (*uvažuje*): „To s tím havranem je dobré. To by mohlo Tlachapouda na chvíli... rozptýlit. Pošlete mi to do paláce.“ *Šteigen bodí na stůl měšec zlata, Šapeličnick se hluboce ukloní. „Všechnytrý den, Šapeličnicku.“*

Šapeličnick: „Všechnytrý i vám, eminence, excelence!“

Výprava odchází. Princezna, která se během rozhovoru Šteigena s Šapeličnickem snažila upoutat Čeněkovu pozornost (první lehkým gestem, pak relativně nápadným máváním a nakonec po něm něco bodí), mešká. Čeněk se k ní přiblíží.

Čeněk: „Neznáme se odněkud?“

Šteigen (*volá na Princeznu*): „Má paní?“

Princezna (*špitne k Čeněkovi*): „Pomoz mi!“

Princezna pospíchá za svým doprovodem. Čeněkovi dochází, odkud ji zná. K Šapeličnickovi:

Čeněk: „To je ona! Ta dívka v závoji! To je ona!“

Šapeličnick (*bez velkého zájmu*): „Kdo?“

Čeněk: „To je ta, kvůli které jsem tady! Ta, co vyskočila ze zrcadla! Ta, co mi strčila jazyk do pusy!“

Šapeličnick: „Takový hloupý chlapec! To není žádná skočna, to je přece princezna; Tlachapoudova adoptovaná dcera!“

Čeněk: „Musím jí pomoci! A ona pomůže mně, ona mě odtud dostane! Dostala mě sem, pomůže mi pryč!“

Šapeličnick (*s výsměchem*): „Na to zapomeň, Magistr-ete potroublý. Do paláce se nikdy nedostaneš! Utrhli by ti ruku, sotva bys tam vkročil... Možná obě.“

Čeněk: „Možná ne! Šteigen říkal, abys mu tam odnesl, cokoliv si to tady koupil! Nech mě tam jít, promluví s ním!“

Šapeličnick: „Chlapče nešťastná, k čemu ti bude bezruký otrok? No tak dobře.“ *vytáhne obromnou krabici.*
„Vyříd' Jeho Výsosti ponížené pozdravy. A ať to cestou moc neotlučeš, je to moc fajnová otázka!“

Čeněk: „Děkuji! ... pane.“

Čeněk se chápne krabice a s bekáním a úpěním se lopotí ze scény pryč. Šapeličnick si povzdechne, zůstal na tržišti sám jen s Trhovcem. Chvilu si ho prohlédne, pak se na něj rozkřičí.

Šapeličnick: „Ty! Jsi úplný blázen! Šílený, šílený člověk!“

Vybíhají Přemnozí efektové, scéna končí.

3. dějství - Audience u Tlachapouda

Na scéně, sedě na trůnu, se objevuje Tlachapoud. Temný svérázně sebevědomý pán Světa za světem, ne nepodobný morovým felčarům s ptačí maskou, překřčený jako stařec s místy parodicky trhanými pohyby malého vrabce, kterého něco vyrušilo. Vedle se prochází jeho samolibý rádce Šteigen, ruce za zády a přezíravě zírá do bledíště, jakoby si z oken paláce prohlížel potřebšněnou říši. Z druhé strany vedle Tlachapouda postává Osel, prudce oddechuje jak buldok, svými oslími očky pod maskou pozoruje, odkud by mohla jeho pánovi brožit újma. Tento stav trvá dramaticky dlouho, Tlachapoud se nehýbá.

Šteigen (noblesně, sebevědomě): “Zdá se, že váš poslední výnos o zakázaných slovech přijala lůza v poklidu,”
pauza, pootočí hlavou směrem k vládci a zpět “...můj pane.”

Tlachapoud je stále komicky štronzoidní.

Šteigen: “Zatím jsme díky němu získali pouze dvě levé ruce á... jedno pravé chodidlo.” *odkašle si a dodává na vysvětlenou* “Ten poslední už byl bezruký po vašem předchozím osvětleném výnosu.”

Začíná to vypadat, že Tlachapoud je pouze bizarní kulisou.

Šteigen (stále stejně sebevědomě): “A při odpoledním venčení Princezny jsem si dovolil pro vaše majestátní potěšení pořídit drobný dárek.” *pauza* “U Šapeličnicka.”

Tlachapoud trhne hlavou ve směru Šteigena.

Tlachapoud: “Otázku?”

Šteigen: “Ano, měla by dorazit spěšným poslem každou chvílí. Snad vás vytrhne z vašich chmurných úvah” *(opět odměřeně, s despektem)* “...můj pane Tlachapoude.”

Tlachapoud několikrát trhne hlavou do různých směrů, seskočí z trůnu a načepýřeně se hrbí.

Tlachapoud (břmotným hlasem): “Neříkej mi tak, Šteigene! Ty to děláš schválně!”

Šteigen (s branou navíto): “Ale co, můj pane?”

Tlachapoud: “Nejsem Tlachapoud, nechci být Tlachapoud! To slovo nic neznamená, neoznačuje, není!”

Šteigen (rychlytrale): “Ale pane, označuje přece vás. Vy a jen vy jste slavný Tlachapoud.”

Tlachapoud (trhanými ptačími pohyby pobíhá po scéně): “Neeeee, nejsem! Chci mít jasné, jednoznačné jméno! Aby každý hned věděl, že já jsem já! Já chci být Ten-jediný-s-ptací-maskou-v-této-místnosti!”

Šteigen: “Ale pane, co když přemístíte svůj majestát do jiné místnosti?”

Tlachapoud (se zamyslí): “Tak... budu Ten-jediný-s-ptací-maskou-VE-VŠECH-místnostech!” *a triumfálně rozťáhne ‘keřídla’*

Šteigen (*vysvětluje trpělivě jako malému dítěti*): “Ale pane... Lidé vás znají jako Tlachapouda. Dokud vás tak budou nazývat, BUDE to vaše jméno. S tím nelze nic dělat...”

Tlachapoud (*ukáže na Šteigena obviňujícím prstem*): “Jsi lhář, Šteigene! Drž už zobák!”

Šteigen (*s povzděchem*): “Jak si vaše výsost přeje. Tedy trest odnění ruky každému, kdo vlastní ptačí masku a není Tlachapoud...” *poslední slovo Šteigen pronese s důrazem provokatéra, který ví, že nedojde pochopení.*

Tlachapoud: “Pch! Moje otázka! Chci svou otázku! Beztak, že si ji už položila ta proradná královská potvora. Jdeme!”

Tlachapoud rozčileně, za ním Šteigen samolibě, za ním Osel rázně a funivě odchází ze scény. Čeněk vchází na palácovou scénu tabyjíc krabici. V cestě mu stojí dvě strážce, které na Trbu doprovázely Šteigena. Za strážemi stojí Princezna a zabývá se něčím “dívčím”.

Strážce bezhlasně roboticky zastoupí Čeněkovi cestu, napráhnuou proti němu otevřené dlaně či pozvednou zbraně.

Čeněk (*sebevědomě*): “Přináším Nejvyššímu vládcu otázku od Šapeličníka!”

Strážce nastaví ruce, aby krabici převzali.

Čeněk (*se zarazí*): “Ale ne.. to, to... nejde! Musím ji přinést sám.”

Strážce k nastaveným rukou přidají zbraně (pěsti).

Čeněk (*polekaně jíkne, pak se uklidní*): “Nemůžu vám ji dát, co kdybyste si ji cestou sami náhodou položili, ha? Co si myslíte, že by vám dobrotivý despota udělal, ha?”

Ted' se pro změnu leknou strážce, pro jistotu schovají ruce za záda a postrašeně se roboticky překrčí, uvolňující Čeněkovi cestu. Čeněk vítězoslavně projde, krabici nese opatrně jako své vlastní oko. Strážce se mezitím upozadí ze scény. Čeněk náhle spatří Princeznu, krabici nevybíravě pustí na zem a rozeběhne se k ní.

Čeněk: „Tady jsi!“

Princezna (*překvapeně*): “Šaršoun! Totiž...” *přesune pozornost z Šaršouna k jeho obličej* “Co ti tak dlouho trvalo?”

Čeněk: “Jsi to ty! Ta doktorandka, co chodí skrz zrcadla.”

Princezna: “Ano...”

Čeněk: “Nesu otázku od Šapeličníka pro tvého královského otce.”

Princezna (*s panickým vztekem, málem mu vlepí, tentokrát facku*): “Není to můj otec! A není to král!”

Čeněk: “Aha.” *řekne tónem, který naznačuje, že si začíná na podivnosti zvykat* “Ty jsi princezna... král ale není tvůj otec... a král není král... Samozřejmě.”

Princezna (*netrpělivě*): “Já jsem dcera moudrého a benevolentního vládce... kterého Tlachapoud svrhnul a nastoupil na jeho místo! Mě adoptoval... Chce mě pojmout za manželku... A vůbec mě chce pojmout!”

Čeněk (*si vzpomněl na polibek a poslední věta mu zvedla tlak*): “Ale to nemůže!”

Princezna: “Může. Může úplně všechno a taky to dělá.” *s panickým důrazem na vážnost věci* “On přesunul čaj o páté na půl šestou!”

Čeněk (*bez špetky pochopení*): “Psychopat...”

Princezna: “Musíš mi pomoci!”

Čeněk: „Co? Ne! Ty musíš pomoci mě! Ty si mě sem dostala, musíš mě dostat odsud! Já chci domů!“

Princezna: „Odtud už se nikdo nedostane. Po mém posledním útěku Tlachapoud dobře hlídá cesty... Ale ty ho můžeš porazit! Ty máš Šaršoun!“

Čeněk (*na vrcholu paniky, snad se i protektorsky chytne za „šaršoun“*): “Co že to mám?!”

Princezna (*ukáže na Čeněkův Šaršoun*): “Tohle. Já jsem se u tebe v pracovně neocitla náhodou. To zrcadlo tam nevede jen tak. Ty tady taky nejsi náhodou!”

Čeněk čumí jak činčila. Princezna chce pokračovat, ale na scénu vtrhne Tlachapoud se Šteigenem, Oslem a strážemi.

Tlachapoud (*na cestě podíem*): “Á, tady je zrádná múza mého srdce. Shnilý květ v zahradě mé náklonnosti, můj...” *konstatuje Činčilu s princezninou rukou stále na jeho Šaršounu, ledově*: “Co je to za opičáka.”

Čeněk (*recituje*): “Já jsem magistretmagistretbakalář Čeněk Činčila, dipl...”

Šteigen ho zaraží zdvihnutou dlaní, Tlachapoud vůbec neposlouchá.

Šteigen: “To je Šapeličnickův retardovaný otrok . Doručil zřejmě otázku.”

Tlachapoud: “A kde je má otázka?!”

Princezna (*s pobrdáním*): “Tady leží pomačkaná na zemi.” *hlavou pobodí směrem ke krabici* “Hned vedle vaší důstojnosti!”

Tlachapoud (*procedí mezi ‘zobákem’*): “Tssss. Ty jsi jí” *Tlachapoud ji vezme do rukou a pak ji položí zpátky na zem. „... položil! To tě přijde draho, retardovaný chlapče!“*

Čeněk (*vrhne se dopředu*): “Já nejsem žádný retardovaný! Jsem filosof ze Světa před světem, řádný doktorand Katedry filosofie a jestli nepropustíš Princeznu, jejího otce a nevrátíš čaj o páté zpět na pátou, tak ti nakopnu“ *vrhne vizionářský pohled do diváků , zřetelně vyslovuje „...prdel!“*

Tlachapoud se hlubokým ptačím smíchem rozchechtá na celé kolo. Bezblasně se smějí i jeho strážé a dokonce samolibý Šteigen se pousměje nad takovou dávkou naivity a ryzí imbecility. Jen Osel zbrunatní a sevře pěstí. Princezna čumí jak činčila, načech s plesknutím složí čelo do dlaně.

Tlachapoud (*narysost pobaven, vytírá si slzy z očí*): "... utrhňte mu ruku."

Strážce roboticky vykročí; jeden se chopí neobohého Čeněka, zatímco druhý mu rve ruku od ramene, opíraje se nobou o jeho hrudník. Tlachapoud radostí poskakuje z noby na nobu. Princezna chce Čeněkovi pomoci, ale Osel ji chytí.

Princezna: „Použij Šaršoun!“

Osel princezně přikryje ústa rukou.

Šteigen (*doposud jej scéna nudila, nyní se ale zarazí*): „Šaršoun?“

Všechno zmrzne. Stráž přestane Čeněkovi trhat ruku, stoupne si za něho, nechají Tlachapouda popatřit z blízka Šaršoun, houpající se Čeněkovi u kerku. Princezna cosi naléhavě mumlá, ale Oslova ruka nedovolí slovům nabýt tvar. Tlachapoud po Šaršounu vztáhne ruku, ale Čeněk je chytne první. Všichni s úlekem od Čeněka odskakují.

Tlachapoud: “Tsss...” *líbezným hlasem, který nevěstí nic dobrého* “Ach, zdá se, že tu došlo k nedorozumění, milý bakalářietbakaláři Čeněku Činšilo, diplomovaný surrealisto.”

Čeněk (*podotýká*): “Magistr! Je to mag... to je fuk.”

Tlachapoud: “Děkuji za otázku. Můžeš Šapeličnickovi konstatovat naši náklonnost. Teď jdi.”

Čeněk (*snaží se sebrat někdejší odvahu*): „Ale já jsem slíbil, že zachráním...“

Šteigen (*ledově*): „Nejvhodnější chvíle odejít s oběma rukama na ramenou je právě teď.“

Strážce k němu vybrůžně přistoupí.

Čeněk (*nepříliš přesvědčivě*): „Já... se vrátím. Fakt.“

Princezna zpod Oslovy ruky vrěští nejspíše nějaké vulgarismy. Čeněk odchází.

Tlachapoud: „Tu věc chceme, Šteigene. Osle!“

Osel pouští princeznu a nastupuje před Tlachapouda. Princezny se ujímají strážní.

Tlachapoud: „Běž a vyfoukni mu ji. Ale až bude venku z paláce! Nechci žádné ‘nehody’ ve své blízkosti.“

Osel kýve hlavou a vydává se za Čeněkem.

Tlachapoud: „A my, princezno, si promluvíme.“

Princezna (*s úklonou*): „Aby vás ďas vzal, Tlachapoude.“

Všichni opouštějí scénu za Tlachapoudova hartusení, že on je Tím-jediným-s-ptač-maskou-VE-VŠECH-místnostech.

4. dějství - Zdánlivě dobrá výměna

Vyběhnou efektové. Scénu netřeba měnit, snad jen upozadit Tlachapoudův trůn (co kdyby si Tlachapoud svůj trůn nesl všude s sebou?). Efektové pak tančí na pozadí scény, zatímco v popředí kráčí zamyšlený Činčila, drží v ruce svůj Šaršoun a zamyšleně na něho hledí; snaží se vyřešit, co mu to doposud unikalo. Efektové prozpěvují následující verše jako dětskou říkanku, v nejryzejším duchu Alenky.

„Čeněk, Čeněk Činčila...
Hloupost Čenka zničila...
Na krku se, spáso, houpej;
on tě nezná, tak je hloupej.“

Tu se ze zákulísi vynoří Osel a plíží se za Čeněkem. Efektové dále zpívají:

„Snad to, snad to brzo zjistí,
jinak nikdo nevyčistí
všechnu tu krev a ta střeva -
blbě se to drhne z dřeva!“

Osel se přikrade zezadu k Čeněkovi a sevře jej pažemi do smrtelného stisku. Třeba jej i nadzvedne ze země. Čeněk se ale vyprostí, třeba obligátním kopancem do rozžeroku.

Osel: „Ouu... Za tohle zemřeš!“

Vrhne se na Čenka, ale Čeněk mu ubne, minou se spolu, stojí teď na opačných stranách.

Čeněk: „Když já bych radši neumíral!“

Osel: „Tak vydej Šaršoun a možná tě ušetřím!“

Čeněk (*už hystericky*): „ALE CO TO JE, K SAKRU!“ *rozlícen zvedne Šaršoun nad hlavu* „Je to tohle?! Je to? Je to?!“

Osel se vyděšeně přikrčí.

Čeněk (*dojde k poznání*): „Je to! A ty se toho bojíš!“ *s nově nabitou mocí obrožuje Osla svým Šaršounem.*

Strašidelným hlasem: „Uteč odtud, nebo tě zničím!“ *Výhrůžně šermuje Šaršounem před Oslem, Osel se krčí, ale nic se neděje.* „Tě zničím, uááá! Už tě ničím!“ *Pořád se nic neděje a Oslovi už to dochází. Čeněk ze strany uhodí do Šaršounu, jako kdyby to bylo zaseklé.*

Osel: „Ha, nevládneš mocí Šaršounu! Zhyň!“

Osel se vrhne na Šaršoun, s Čeněkem se o něj přetahují. Je to takové podobné úvodnímu souboji mezi Čeněkem a Petou.

Čeněk: „Sám si zhyň, držkomore!“

Osel: „Nezhynu, ty zhyň!“

Čeňk: „Říkám, že zhyneš, a to znamená, že zhyneé... eš?“

Šaršoun začne náhle fungovat. Osel hyne. Musí být patrné, že vlivem Šaršounu. Třeba může začít nějaký zvuk.

Osel: „Hynu!“

Osel zhyнул. Čeňk nevěřícně stojí nad jeho bezvládným tělem, střídavě se dívá na něj a střídavě na Šaršoun. Vycházkovým krokem vyjde ze zákulisi Šapeličnické, postaví se vedle Čeňka a s nenuceným zájmem se dívá hned na Čeňka, hned na mrtvolu. Čeňk se po něm ohlédne, jako by u něj hledal odpovědi. Šapeličnick jen omluvně pokrčí rameny.

Čeňk (nevěřičně): „Já ho zabil!“

Šapeličnick (bez zájmu): „To je pěkné. No, tak snad abys šel uklidit obchod. Taky mi napustíš vanu a připravíš čaj. Už bude skoro půl šesté.“

Čeňk (Šapeličnicka neposlouchá): „Ale jak...?“

Šapeličnick (netrpělivě): „Obchod! Vanu! Čaj! Vanu čaje! Čop-čop!“

Čeňk (zcela jej ignoruje): „Muselo to být tímhle! Proč to všichni tak chtějí? Jak tomu jenom říkali... Šaršoun?“

Šapeličnick (s náhlým zájmem): „Šaršoun?“

Čeňk (poprvé o něj projeví zájem): „Ty víš, co to je?“

Šapeličnick: „No... Šaršoun, nebo ne? Šaršoun je to.“

V Čeňkovi se vzedme hněv. Jen s obtížemi se ovládne, zhluboka se nadechne, v duchu si napočítá do tří a pak rychlým pohybem chytne Šapeličnicka pod krkem.

Čeňk (ledově): „Co – je – to – Šaršoun? Co to slovo znamená! Jaký je jeho význam? Co to je!“

Šapeličnick (vykeroutí se z jeho sevření, ukřivdění): „Jestli je tohle opravdu Šaršoun, pak je to onen legendární meč, který svému majiteli přinese nezměrnou moc, sílu a sexuální přitažlivost.“

Čeňk (skepticky): „Meč? Tohle přece není žádný meč, to je cetka pro štěstí, kterou jsem si jako malý vystřelil na pouti...“

Šapeličnick: „Chlapče hloupý. Kdy konečně pochopíš, že nezáleží na tom, jak se čemu říká? Tohle je meč Šaršoun a tak to prostě je. Vzácná věc, mocná věc...“

Čeňk (prohlíží si Šaršoun s novým zájmem): „Mocná? Vzácná? Nu, Tlachapoud po ní evidentně velmi touží... Třeba by ji vyměnil? Řekněme... za svobodu? Pro mě? A pro princeznu?“

Šapeličnick (nepokojně): „Tlachapoud? No, nevím, jestli tohle patří do rukou zrovna jemu...“

Čeněk (*s nadšením*): „Není čas na přemýšlení, tohle je můj lístek domů! Děkuji vám, Šapeličnicku, služba u vás byla krátká, ale nabitá událostmi! Musím běžet!“

Šapeličnick (*volá za ním*): „Ale otroku! Chlapče! Magistr-ete!“

Čeněk: „Neslyším, běžím!“

Čeněk vskutku běží, na místě, jak ta červená královna z Alenky, zatímco Šapeličnick se krouživě klidí ze scény. Pročinnější Efektové rychle vrací scénu zpět. Vrátil se i Tlachapoud s trůnem, Šteigenem, Princeznuou, i strážemi; všichni zaujmou unavené pozice, jako kdyby scénu snad nikdy nebyli opustili. Čeněk přestane běžet.

Čeněk (*udýchaně*): „A je to.“ *narovná se, deklamuje k Tlachapoudovi.* „Řekl jsem, že se vrátím, a taky jsem tady. Asi dřív, než jste to čekali... asi dřív, než to čekali všichni...“ *významný pohled do diváků* „... já jsem to teda nečekal.“

Tlachapoud: „Opicák je zpátky! Co tu chce?“

Šteigen: „Palčivější otázka zní, kde je náš Osel? Můj pane, jak si všimnete, retardovaný chlapec má Šaršoun stále ve svém držení.“

Čeněk: „To teda mám!“ *Zvedne Šaršoun do výše, Tlachapoud se překrčí.* „Ale dám vám ho, jestli chcete. Ne zadarmo, ovšem.“

Tlachapoud: „Tssss. A co za něj chceš?“

Čeněk: „Chci domů! A chci, abyste pustili princeznu! Půjde se mnou. A necháte nás na pokoji, jednou pro vždy!“

Princezna viditelně znerózněla.

Tlachapoud (*přemýšlí*): „Tssss...“

Tlachapoud se podívá na Princeznu, ta horlivě kroutí hlavou, nesouhlasí.

Tlachapoud (*přemýšlí*): „Tssss...“

Tlachapoud se podívá na Šteigena, ten lhostejně pokrčí rameny.

Tlachapoud (*přemýšlí*): „Tssss... beru.“

Tlachapoud natáhne k Čeněkovi svůj spár. Čeněk chvíli váhá, pak se špetkou neochoty předá Tlachapoudovi svůj Šaršoun. Ten ho vítězoslavně zvedne nad hlavu. Princezna udělá facepalm.

Tlachapoud (*extaticky*): „Je můj! Ha-há! Ha-ha-HÁ!“

Čeněk (*nervózně čeká, co bude*): „Tak... můžu jít?“

Tlachapoud: „HA-HA-HÁÁ!“

Šteigen se ujímá se iniciativy, vytahuje odněkud králíčí uši a podává je Čeněkovi.

Šteigen (*bez zájmu*): „Můžeš. Šťastnou cestu. Ať už jsi pryč.“

Tlachapoud: „JA-HÁÁ-HÁÁ!“

Šteigen (*s uctívou poklonou*): „Má paní, vy byste měla jít také. V Prvním světě budete v bezpečí.“

Čeněk přistoupí k Princezně, chytne ji za rameno. Tlachapoudův ďábelský smích propuká na plno.

Čeněk (*spokojený sám se sebou*): “To jsem to pěkně vymyslel, co?”

Princezna (*ponuře*): “Ty vůbec nevíš, co děláš, že?”

Tlachapoud: „JAHÁ-HÁ-HA-CHÁÁÁ!“

Šteigen: „Navrhuji vám urychleně zmizet. Zdá se, že náš osvícený vládce bude mít co nevidět zlogasmus.“

Čeněk si nasazuje králíčí uši. Propuká peklo, Přemnozí Efektivé vyběhají z děr, všechno se roztočí a zatočí, světla se splaší, jeden svět se mění v druhý.

5. dějství - Nečekané následky

Pracovna vypadá na první pohled naprosto stejně. Je, nicméně, prázdná až na uklízeče, který je ještě sklíčenější než minule, smutně se hrbí a zametá podlahu. Čeněk s Dívkou vyskakují ze zrcadla. Čeněk září nadšením a táhne Dívku za ruku, ta vypadá, jako kdyby jí utopili křečka.

Čeněk: „A jsme doma! Konečně je to za náma. Ještě chvilku a byl bych se tam zbláznil...“ *Čeněk ztěžka usedá na svou židli.*

Dívka: „Co jsi to udělal...“

Čeněk: „Dostal jsem nás z toho cvokhausu! ... no, tvého tátu teda ne. Ale ten by byl stejně zavřený, tak co. Můžeme mu poslat pohled nebo něco.“

Dívka (křičí): „Tys nás zničil... Všechno jsi zničil!“

Čeněk (ukřivdění): „To je mi vděk! Vždyť jsi sem sama chtěla! Kvůli tomu jsem se v prvé řadě já dostal tam! Se tam klidně vrat, jestli chceš! A všechno bude při starém!“

Princezna (posměšně): „Při starém?“

Čeněk: „Při starém!“

Dívka (pro sebe): „To je debil, to je debil...“ *(vkládá si hlavu do dlaní)*

Vcházej Vítek s Bédou. Čeněk nadšeně vyskakuje, vrhá se obejmout Vítku. Dívka zlostně sleduje scénu se založenýma rukama.

Čeněk: „Kucííí! Jsem zpátky!“

Béda (podezřívavě): „Jak ‘zpátky’?“

Vítek (naléhavě od sebe Čeněka odstrkuje): „Nesahej na mě! Slez!“

Čeněk: „Ale no tak, kolegácci. Já vás tak rád vidím!“

Béda (stroze): „Dojemné. Už to máš napsané?“

Čeněk (nevšímá si ho): „A kde je ten třetí všivec?“

Vítek (nechápe): „Kde je co?“

Čeněk: „Ten všeřtihnát, přece. Ten hegelomil. Petr, přece!“

Béda (mezitím hledal ve slovníku): „Všivec: Pedicularis kernerii, zárazovité, řád hluchavkotvaré.“

Vítek (nejistě): „Proč referuješ o tom-jediném-našem-spolužákovi-Petrovi jako o hluchavkotvaré rostlině?“

Dívka (*ke sobě ze svého trupu*): “Teď už mu to musí dojít...”

Vítek: “Jestli předstíráš šílenství, abys nemusel psát tu anotaci, tak ti to nepomůže.”

Béda: “Přesně řečeno. Ten-nejdůležitější-z-profesorů si pro tu anotaci zanedlouho přij...” (*Béda kníkuje tak jak kníkaři vyděšení doktorandi*)

Do pracovny jako uragán vlétá Ten-nejdůležitější-z-profesorů. Béda s Vítkem ponížene přibrbí a oči zabodnou do země. Profesor od minula notně nabral na aroganci, zvrhlosti, hloubečce blasu, nadřazenosti a naprosté neschopnosti tolerovat cokoli odmítavajícího kolem.

Profesor (*hrmí*): “Činčiló!”

Čeněk (*malinko rozvěrně*): “Bré jitro, přeju, pane.”

Profesorovi se mohutně rozšíří nozdry, vidí to i zadní řada. Vítek se ještě poníženeji přibrbí a Béda kníkuje.

Profesor: “Cožé?! Činčiló! Nepokoušejte mou trpělivost a okamžitě odevzdejte mou anotaci!”

Čeněk (*postupně gestikuluje vše, co se stalo*): “Ehm, víte pane profesore, já jsem jí jaksi psal... ale pak jsem propadl támhle tím zrcadlem do říše pod filosofií, tam jsem vyměnil Šaršoun za tuhle” *ukazuje na Dívku* “á...”

Vítek zvedne zrak a dloubne Čeněka loktem.

Čeněk: “...no a jaksi jsem trochu pozadu. Ale do rána vám to navalím, čestné slovo.”

Profesor (*dusí v sobě vztek*): “Co že mi to?!”

Čeněk: “Navalím. To bude jako blesk!”

Profesor: “Co s blesky?!”

Vítek: “Jemu není dobře, excelence! Náhlý záchvat afázie, omluvte ho.” *ke Čeněkovi, naléhavě* “Vzpamatuj se!”

Čeněk: “Ale já to vážně rád napíšu! ...až vyřešíme ten problém s pegasem.”

Dívka: “Ty to vážně nechápeš, co? Oni ti nerozumí! Tlachapoud vyhrál!”

Čeněk: “Žádní pegasi?”

Profesor: “Považujte se za okamžitě vyloučeného, Činčiló. Pro doktorandy, co se neumějí vyjadřovat, nemá tato katedra upotřebení.” *Profesor se jme odcházet.*

Čeněk: “Na to nemáte pravomoc!”

Béda s Vítkem padnou na zem a kryjí si hlavu, jako by přšely bomby. Profesor se otočí na podpatku a vrazí Čeněkovi jeden výchovný. Čeněk upadne. Profesor odejde, doktorandi usedají na svá pracoviště. Dívka se zvedá ze svého trupu a nakloní se nad Čeněka.

Princezna: “Všechno při starém, vid?”

Čeněk (*zvedá se, nevěří*): “On mě vyloučil! On mě nemůže vyloučit! Já mám filosofické vzdělání, já bych tam venku nepřežil! Musíte mi pomoci! Vítku!”

Vítek (*nezaujatě*): “Promiň, Čeněku, my musíme psát anotaci.”

Čeněk: “Bédo!”

Béda: “... psát anotaci.”

Vítek a Béda (*skandují jak zombie*): “A-no-ta-ci, a-no-ta-ci, a-no-ta-ci!”

Čeněk: “Tohle je zlý sen!”

Dívka: “Můžeš si za to sám! To ty jsi dal Tlachapoudovi Šaršoun! Myslel sis, že se to tady neprojeví?”

Čeněk: “Co jsem to udělal?”

Dívka: “Tak přece! Konečně se ozvalo svědomí?”

Čeněk: “Ale hovno svědomí, já to vážně nevím! Co jsem udělal? Proč vadí, že má Tlachapoud Šaršouna?”

Dívka: “V našem světě za světem se rodí pojmy. Kdo vládne mocí Šaršounu, ten může rozhodovat, k čemu ty pojmy patří. Co znamenají! A Tlachapoud, ten nenávidí pojmy bez fixního významu a nekonotující termíny. Už chápeš? On zrušil všechny metafory! Všechna přirovnání! Všechny fantazie!”

Vítek a Béda (*skandují jak zombie*): “A-no-ta-ci, a-no-ta-ci, a-no-ta-ci!”

Čeněk: “Ale v takovém světě se nedá dýchat! Musíme to zastavit!”

Dívka: “Ale jak? Musíme vymyslet plán...”

Čeněk: “Na plán bude dost času, až vyhrájeme! Musíme se vrátit!”

Dívka: “Nemůžeš tam jen tak vletět a vzít si Šaršoun zpátky!”

Čeněk: “Tak sleduj!”

Dívka: “Stůj, všechno pokaziš! Teda, jakože víc pokaziš!”

Čeněk mizí za zrcadlem, Dívka hned za ním. Vítek s Bédou tůkají do strojů.

Béda (*po chvíli*): “Nepůjdeme do hospody?”

Béda s Vítkem berou své saky a paky a mizí ze scény, zároveň s tím z druhé strany vyběhají přemnozí efektní a přestavují ji, tentokrát jako nárazová vlna.

6. dějství - Zúčtování

... nárazová vlna se převalila, na scénu se vrací Šapeličnick (jak se mezitím stihne převléknout, to teda vážně netuším). Šapeličnick má v ruce hrnek a čímsi si v něm míchá. Prochází se vycházkovým tempem a zpívá si.

Šapeličnick: “Když jsem já sloužil to šesté léto, vysloužil jsem si Platóna za to. A ten Platón hupl na to, a ten Leibiz zůstal panic, a ten Russell husy pásl, a ten Nietzsche ztratil klíče a Heidegger všechno snědl a Sokrates, krákoře, běhá v agoře...” *vytáhne to, čím si doposud míchal - hodinky - a plynule přejde z písničky v konstatování “... půl šesté. Čas na čaj.” Napije se čaje. Ze zrcadla vystoupí Čeněk s Princeznou.*

Šapeličnick (*zdvořile*): “Á otrok. Ty žiješ. A máš ruce. A máš princeznu.. Všechny podvečer přeji, výsosti.”

Čeněk: “Musíte nám pomoci!” *třese s Šapeličnickem, ten se stará jen o svůj cákající čaj* “Jdeme svrhnout Tlachapouda!”

Šapeličnick (*odtrhne oči od hrnku, šeptem*): “Chceš být redukován?! Teď se mu říká Ten-jediný-s-ptačí-maskou-v-tamté-místnosti.” *ukáže směrem někam*

Princezna (*odžduchne Čeněka bokem*): “Ten mamlas dal Tlachapoudovi Šaršoun! Jen tak!”

Šapeličnick (*pedantsky*): “Výsosti, teď se mu musí říkat Ten-jediný-s...”

Princezna: “Na tom nesejde! Musíme mu ho vzít, než všechno změní.”

Šapeličnick: “Na to je pozdě! Už všechno změnil. Zrušil trh! Že prý tady ty hovadiny už nebude trpět. Zabavil mi všechny otázky, chce si je položit sám!”

Princezna (*zoufale*): “Cože?! Jak jste mu to mohli dovolit? On de-denotoval trh!”

Čeněk: “To je právě to! Nepochybně panice! Šapeličnicku, použil k tomu Šaršoun?”

Šapeličnick: “No... ne.”

Čeněk (*vítězoslavně*): “Ha! Já to věděl! Nebojte, všechno dobře dopadne! Princezno?”

Princezna: “No?”

Čeněk: “Mám plán!”

Princezna facepalm.

Čeněk (*dramaticky, vůdcovsky, pateticky*): “Šapeličnicku! Svolej všechny!”

Šapeličnick (*nejistě zkusí všechny zavolat*): “Ééh... hej, všichni?”

Efektově se slétnou na scénu. Čeněk pyšně obhlédne dav a otočí se směrem k paláci.

Čeňk (*spíše pro sebe*): “Tak jdeme na to.” *opět dramaticky* “Tlachapoude! Tlachapoude, vylez z díry. Já, Magistr-et z Prvního světa tě volám!”

Nic.

Čeňk: “Tlachapoude! Tlachapoude!”

Nic.

Čeňk (*méně jistě*): “Tlachapoude?”

Šapeličnick se nakloní k Čeňkovi.

Šapeličnick (*věcně, rychle*): “Když on už na to neslyší. On je teď...”

Čeňk: “... porád! Ty-jediný-s-ptačí maskou! Přenes svou ptačí masku do téhle místnosti!”

Ve vší pompě vchází Tlachapoud! Se Šteigenem.

Tlachapoud: “Kdo mě volá?”

Šteigen (*bez účasti*): “To už je zase ten opičák. Co ještě chceš?”

Čeňk: “Přišel jsem skoncovat s tvou krutovládou!”

Tlachapoud: “Jo? A jak bys to chtěl udělat!”

Čeňk: “Tlachapoude! Zapřísahal ses zničit všechno, na co nejde ukázat! Rozhodl ses, že postavíš říši bez pojmů, které nemají jasný význam! Chceš zabít všechny pegasy, zbořit zlaté hory a vrátit vlasy králům Francie! Ale já se tě ptám! Dokázal by ses bez takových pojmů obejít? Co by byla tvá říše, kdyby v ní nebylo krutosti! A bezpráví! Mohl bys vládnout, kdyby z tebe lidé neměli strach? A jaký je význam těchto pojmů! Kde je bezpráví, abys na ně mohl ukázat? Jaký denotát má strach? Ty pokrytče! Mohl bys zakázat tato slova a pak se sám sobě podívat do očí? Nestyděl by ses pak obrátit Šaršoun proti nám?”

Tlachapoud: “... ani ne.”

Čeňk: “Sakra.”

Princezna: “To má být ten tvůj plán?”

Čeňk: “No...”

Hromadný facepalm. Tlachapoud vytahuje Šaršoun.

Tlachapoud (*kdákově*): “Cha, chá! Opět jsem zvítězil.” *míří Šaršounem na Čeňka* “Zničím vás všechny.” *fanaticky* “Všechny!” *k Čeňkovi* “A první půjdeš ty!”

Napřímí se a zamíří Šaršounem na Čeňka.

Tlachapoud: “Volám sílu Šaršounu! Šar-šou-né!” *naznačí Šaršounem jako kouzelnou hůlkou*

Tlachapoud i Čeněk počnou křičet, Čeněk se strachy kácí k zemi. Tlachapoud však náhle rvát přestane, když konstatuje, že Šaršoun nešaršounuje. Čeněk přestává rvát chvíli po něm, když si uvědomí, že se mu vlastně nic zlého neděje. Tlachapoud klepe Šaršounem jako rozbitou kalkulačkou.

Tlachapoud (*s netrpělivou otráveností*): “Šteigene! Ono to nefunguje!”

Šteigen (*unaveně*): “Ovšemže ne. A jak by taky mohlo?”

Tlachapoud: “Cože?! Vysvětlí!”

Šteigen: “Nikdo z vás to nepochopil. Slova? Jazyk? To je jen taková hra. Hra, kterou všichni hrajeme, abychom si rozuměli. Všichni až na vás,” *zdůrazní* “Tlachapoude. Vy nehrajete. Vy chcete, aby všechna slova měla svůj jasný význam, jako kdyby to byly nějaké popisky na vitrínách v muzeu. Jak můžete doufat, že bude Šaršoun fungovat ve vašich rukách?”

Tlachapoud: „Eh...“

Šteigen: „A vy. Vy Šaršoun nepotřebujete. Sami máte moc, ale nevíte o ní. Jazyk je hra. A v každé hře se dá podvádět. Ptám se vás: co je Tlachapoud?“

Čeněk (*opatrně*): “On?”

Hlas z davu: “Pták!”

Šapeličnick: “Tyran!”

Šteigen: „Ano. Tak dlouho jste jej nazývali tyranem, až se z něj tyran stal. Nazývejte ho něčím jiným. A nebo... ho nenazývejte vůbec.“

Čeněk: „Takže ty říkáš, že když bude dost lidí najednou...“

Šteigen: „Tvrdit o něčem, že je to pegas, bude to pegas. Ve tvém světě to funguje trochu jinak, Magistr-ete. Ale v tomto světě se pojmy rodí... a do něj chodívají umřít.“

Čeněk: „Tlachapoude?“

Tlachapoud: „Já nejsem Tlachapoud! Já jsem ten jediný s ptačí maskou v této místnosti!“

Čeněk: „Ne. Jsi Tlachapoud. Všichni to o tobě říkají. A teď o tobě budou všichni říkat... nic. Budeš jen prázdný pojem!“

Tlachapoud čumí jak činčila. Efektivně se jako smečka hladových hyen vrhnou na Tlachapouda a roztrhají ho na kusy.

Čeněk (*vítězoslavně*): “Vyhráli jsme! Vratíme trh zpátky na své místo!”

Princezna: “A mého otce na trůn!”

Šapeličnick: “A čaj zpátky na pátou hodinu!”

Princezna (*skočí Činčilovi kolem krku, nežně*): “Můj hrdino!”

Šteigen (*věcně*): “Mno, čas vrátit se do služeb kompetentního vládce. Tak snad abych zašel pro klíče od cely.”

Odejde s Princeznou. Z cely se ozývá:

Princezna: “Tatínku!”

Král: “Dcerunko!”

Pozornost se vrací k Čenčkovi a Šapeličnickovi.

Šapeličnick: “Zachránil jsi nás... svým způsobem. Propouštím tě ze svých služeb. Jsi hrdina!” *plácne neupřímně Čenka po zádech* “Jsi zde vždy vítán, takže všechny den! ...a teď už zmiz.”

Efektově recitují oslavnou báseň Čenkovy stupidity a bláhového hrdinství, která ke krásné princezně přišel a ruce neztratil. Mezitím pomalu přeskládávají scénu

“Čeněk, Čeněk Činčila,
hrdost se v něm vzpříčila!
Na co sáhl, to šlo k d'asu,
ale teď, s odstupem času,
jsme i rádi, že byl tady
a zbavil nás krutovlády!

Pomohl našemu králi,
kluk ušatý, zaostalý,
A ten za to dá mu, inu,
vděčně ruku princeznu!”

Princezna (*navrátivši se*): „Cože?!“

“Vyhrál jsi! A ještě k tomu
se už můžeš vrátit domů!
Jinde budeš šířit zmatky,
hlavně se nevracej zpátky!”

Čeněk se přesouvá k zrcadlu, Efektem je mu vložena do rukou Princezna, mávající procházejí zrcadlem, efektově doefektují poslední efekty. Scéna se mění v doktorandskou pracovnu.

7. dějství - Vše při starém

Čeněk s Dívkou vyjdou ze zrcadla. Čeněk si zakrývá oči.

Čeněk (*nedočkavě ale bážlivě*): “Kde jsme? Jsme doma?”

Dívka: “Jsme.”

Čeněk: “A je to tu normální?”

Dívka: “Definuj normální...”

Čeněk sejme ruce z očí. Zdá se být potěšený tím, co vidí. Vidí Dívku.

Čeněk: “Ty jsi tu se mnou...”

Dívka (*otráveně*): “Všimla jsem si.”

Čeněk: “Nedali mi tě před chvílí za ženu?”

Dívka (*rozhodně*): “Já jsem nic neslyšela.”

Čeněk ji lehce chytá za rameno, přibližuje se k ní...

Čeněk (*s rostoucím citem*): “Vážně? Protože byl bych přísahal...”

Vstupují doktorandi.

Vítek: “No podívejte se na něj! Cuchmelí se tady a anotace nikde!”

Béda: “Je to hampejzník!”

Čeněk (*naděšeně*): “Tady jste, kolegácci! Pet’o! Ty jsi v pořádku!”

Pet’a: “Proč bych neměl být v pořádku, ty nulo?”

Béda: “Je to krysošmilník!”

Vítek: “Vytlemeneč!”

Pet’a: “Tasemničník!”

Čeněk (*rozjemněle*): “Tak rád zase slyším to vaše blábolení...”

Béda: “Lemro líná!”

Pet’a: “Klektáku!”

Vítek: “Trdelníku!”

Béda: “Půlhovado!”

Pet’a: “Paběrkáři!”

Čeněk (*ledově*): “... to by stačilo.”

Vítek: “Kde ses flákal, Činčilíne? A koho sis to přivedl?”

Pet’a: “Nová doktorandka?”

Béda (*úlisně k Dívce, vzor gentlemanství*): “Já jsem Bedřich Brusle, filosof. Ča va, mon chéri?”

Čeněk: “Jedeš? To je moje žena!” *odežene Bédu. Pak ale hned zase dojatým, přátelským tónem, chytá je kolem ramen. Přechází s nimi do popředí* “Přátelé. Je dobré být zpátky a vidět, že je všechno při starém.”

Profesor: “Činčiló!”

Doktorandi sebou trhnou, postaví se do pozoru. Vchází Profesor, kterým je ale teď Uklízeč. Za ním poslušně cupitá s pometem Uklízeč, kterým je ale teď Profesor.

Profesor: “Činčilo, vy vrahu! Kde je můj článek?!”

Činčila: “Já jsem totiž...”

Profesor: “Žádné výmluvy! Už ať je to hotovo! A to platí i pro vás!”

Pet’a: „Pane...”

Činčila: „... ano...”

Béda: „... pane!”

Vítek: „Zíííív.”

Profesor: “A ať je to ve verších!”

Pet’a: „Pane...”

Činčila: „... ano...”

Béda: „... pane!”

Vítek: „Zíííív.”

Profesor (*odsekne, spíš pro sebe*): “... blbouni. Nanicšmejdi. Hyenové.”

Doktorandi usedají na svá místa. Dívka si sedne na Čeněkův pracovní stůl, vytahuje lízátko, mává nobama ve vzduchu. Profesor si stoupne na druhý konec jeviště a se založenýma rukama se mračí do diváků, Uklízeč za ním poníženež zametá.

Dívka: “Hele, a jak se vlastně jmenuješ?”

Čeněk: “Magistretmag... ale. Čeněk. Jak se jmenuješ ty?”

Dívka: “Já jsem S...”

Profesor: “Nekecat! Psát!”

Píšou. Svozně jako tukan. Dívka dále sedí na stole, kýve nobama ve vzduchu a líže lízátko. Profesor je moc spokojený sám se sebou, Uklízeč zametá. Scéna pobasíná, začíná básně:

Je svačvečer. Lysperní jezeleni
Se vírně vrtáčejí v mokřavě.
Vetchaří hadroušci jsou roztruchleni
A selvy syští tesknoskuhravě.

A tu se stane, že hra končí.